

Maminka

Jana Harciníková

Sedím celé odpoledne na tvrdé židli, až mě bolí zadek a záda. Ale to mi tolik nevadí. Držím za ruku svou maminku, co odchází. Víme to obě. Po sdělení té proklaté diagnózy jsem přečetla Thanalogii od Heleny Haškovcové. Chtěla jsem jí už číst dávno, ale nebyl na to čas. Tak jsem si teď potvrdila, že nemám slibovat nic nereálného, mluvit otevřeně, protože umírající člověk stejně ví, že je jeho čas..

Pro Boha ale jak?

Brečím i teď, když to píšu. Maminka je hrozně statečná a říká mi, že ví, že zemře. Na tuhle chvíli vás nic nepřipraví, žádný psycholog, žádná Thanatologie. Bolí to. A bolí to moc, ale když je odvážná maminka, musím být i já.

A tak, držíce se za ruce probereme, že chce pochovat s tátou, kde mají peníze, co mám dělat...

A pak mi řekne: „A nebuď smutná.“

Hladím jí, držím jí za ruku, ale nic z toho nemůže přebýt tu bolest, co nám oběma rve srdce. Vzpomínám, jak před týdnem chtěla místo nemocničního oběda donést zmrzlinu. Moje dcera, protože byl zrovna státní svátek, oběhla kus města, než babiččinu oblíbenou Ruskou zmrzlinu donesla. Maminka to, že to trvalo dlouho, komentovala slovy: „Tebe tak poslat pro smrt.“

Jenže uběhl týden a mamčin zdravotní stav se zhoršil. Ptám se jí na radu do života. Tiše mi řekne: “ Mějte se všichni rádi“. A pak mi ještě řekne, že by táta měl zemřít taky. Trochu se na ni zlobím, že se rouhá. Ale také jí trochu chápu. Jen ona ví, jak je to s ním vážné. Že se ani chvíli neobejde bez pomoci. A jen ona ví, že má tu moc si na druhý břeh zavolat. To já ale v tuhle chvíli nevím.

Tak tiše sedíme v sešerelém pokoji. Slova jsou zbytečná. Musím odejít, zamykají budovu. Pohládím a políbím maminku. Už nikdy jsme se k tématu, co nastane, až odejde, nevrátily a já jsem ráda, že se bolestný rozhovor odehrál.

Dlouho sedím před pavilonem onkologie v autě a se mnou tam sedí strach.